

ΙΤΑΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΕΣ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΡΝΑΚΙΑ

(Μενέπρακτη Κωμωδία)

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΠΕΡΙΚΛΗΣ, άντρας τής ΜΑΡΙΝΑΣ.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ, άντρας τής ΑΝΝΕΤΤΑΣ.

(Στό σπίτι του Περικλή και τής Μαρίνας, στην τραπεζαρία. Αριστερά η κρεβάτοκάμαρα. Δεξιά η κουζίνα. Πόρτα στο βάθος).

ΜΑΡΙΝΑ, (στρώνει το τραπέζι-μάντηλο). — Βράδωσε κάλλας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, (μυαίνοντας απ' την πόρτα που είναι στο βάθος). — Καλησπέρα, άγαπη μου.

ΜΑΡΙΝΑ. — Τόσο γρήγορα;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Αν έρχομουν ύστερ' από πέντε λεπτά, θά μου έλεγες: «Γιατί άργησες?».

ΜΑΡΙΝΑ. — Γιατί δεν έρχεσαι ποτέ στην ώρα σου!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Ποτέ δεν είσαι ευχαριστημένη... Άς είναι. Τι θά φάμε;

ΜΑΡΙΝΑ. — Θα τ'όδη στο τραπέζι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Και πότε θά κάτσουμε στο τραπέζι;

ΜΑΡΙΝΑ. — Όταν θάρθη η ώρα. Άντι νά με ζαλίξης κόφα με τις ερωτήσεις σου, υποψύσεις, θυρωθ, νά τριγυρίζεις άκόμη λίγο στο δρόμο καί νά κάνης γλυκά μάτια στις μοδιστρούλες.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Εγώ δεν κάνω γλυκά μάτια σέ καμμά.

ΜΑΡΙΝΑ. — Γιατί είσαι άσχημος κ' αντιπαθητικός!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Μαρίνα, σέ παρακαλώ. Μήν άρχίζεις πάλι...

ΜΑΡΙΝΑ. — Εσύ άρχίζεις!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Εγώ σέ ρώτησα με τόν γλυκύτερο τρόπο του κόσμου, τί θά φάμε. Μου φαίνεται πώς είναι μιá ερώτηση που επιτρέπεται νά την κάνη κανείς στη γυναίκα του. (Άφίνει τó καπέλλο του σέ μιá καρέκλα).

ΜΑΡΙΝΑ. — Πότε θά κόψης αυτή την κακή συνήθεια, νά ρουθ λερώνης τις καρέκλες με τó καπέλλο σου!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Τό καπέλλο μου είναι πολύ καθαρό. (Τό παίρνει καί τó βάζει άλλου). — Λοπόν, τί θά φάμε;

ΜΑΡΙΝΑ. — Βιάζεσαι γιά νά τας νά παίξης ντόμινο;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Δεν είμαστε καλά... (Πηγαίνει ως τó κατώφλι τής κουζίνας καί μυρίζει).

Κοκκινιστό;

ΜΑΡΙΝΑ. — Ούφ! Ναι! Κοκκινιστό!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Θαναμία! Τι άλλο;

ΜΑΡΙΝΑ. — Μακαρόνια.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Ύπέροχα! Κι' έπειτα;

ΜΑΡΙΝΑ. — Άχλάδια.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Έξοχα!

ΜΑΡΙΝΑ. — Περιμένω νά γκρινιάξης πάλι, όπως κάνεις πάντα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Δεν γκρινιάζω! Έπτα μόνο: Θαναμία! Ύπέροχα! Έξοχα!...

ΜΑΡΙΝΑ. — Στο τραπέζι όμως, με την πρώτη μπουκά, άρχινάς τή γκρίνια: «Ανάλατο άψητο! άλιμνό!»...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Δεν ξέρω τί έχεις κ' είσαι όλο νεύρα...

ΜΑΡΙΝΑ. — Εσύ με πειράζεις στά νεύρα!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Τι σου κάνω;

ΜΑΡΙΝΑ. — Τίποτα. Μή μου μιλάς!... (Χτυπά τó κουδοδι τής εξώπορτας). Ποός είναι;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Ξέρω κ' εγώ!

ΜΑΡΙΝΑ. — Θα είναι κανείς από τούς άγνεύς φίλους σου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Δεν εκάλεσα κανέναν...

ΜΑΡΙΝΑ. — Τι περιμένεις; Πήγαινε, καλέ, ν' άνοιξης!... (Ο Περικλής βγαίνει καί ξαναγυρίζει με τόν Στέφανο που κρατάει ένα πακέτο στό χέρι).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Σάς βρίζω στο τραπέζι...

ΜΑΡΙΝΑ. — Μά μου φαίνεται πώς τέτοια ώρα τρώει ό κόσμος...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Άκούστε... Χωρίς κομπλιμέντα... Με δέχεσθε κ' ένένα;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Ευχαριστώς!

ΜΑΡΙΝΑ. — Λές ευχαριστώς, ενώ ξέρεις ότι δεν υπάρχει τίποτα...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Μήν περνάτε. Δεν πεινώ πολύ... Έπειτα, έγω φέρω κ' εγώ κάτι... (Άφίνει τó πακέτο του επάνω στο τραπέζι).

ΜΑΡΙΝΑ. — Κι' η Άννέττα; Θα την άφήσετε μόνη;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Δεν υπάρχει πιά Άννέττα...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Πώς;...

ΜΑΡΙΝΑ. — Πώς;...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Μάλιστα... Έπτα: Δεν υπάρχει πιά Άννέττα... Η γυναίκα μου μ' εγκατέλειψε κ' έφυγε...

ΜΑΡΙΝΑ. — Τι λέτε!...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Γενική διαταγή... Άγκυλισθήτε!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (με άπάθεια). — Έφυγε γιά πάντα...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Αυτό είναι άπιστευτό!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Τι τά θέλετε... Έκει πού είχαν φτάσει πιά τα πράγματα, άν δεν έφαινε εκείνη, θάρεγα εγώ... Δόξα τώ Θεώ, έφυγε εκείνη... Μ' άφησε μάλιστα κ' αυτή τή σημερινή. (Δίνει ένα χαρτάκι στή Μαρίνα). Διαβάστε...

ΜΑΡΙΝΑ, (Διαβάζει). — Όρα 7 τó βρόδυ. Τό σπίτι είναι συγυρισμένο. Δεν έφτιαξα φαί, γιατί δεν ήξερα τί ήθελες νά φας τó βράδυ. Έγώ παίρνω τά ρούχα μου καί φεύγω, όπως έπιθυμούσες κ' όπως έπιθυμώ κ' εγώ. Δεν μπορώμε πιά νά ζήσουμε μαζί. Άντίο γιά πάντα... (Έπιληκται).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Περιέργο!

ΜΑΡΙΝΑ. — Δεν βρίζεις άλλη λέξη νά πής;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Λέω πώς είναι περιέργο! Δεν σου φαίνεται κ' ένένα;

ΜΑΡΙΝΑ, (στον Στέφανο). — Κι' έσεις;...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Τι θέλετε νά κάνω;... Νά πάρω τούς δρόμους σάν τρελλός καί νά τήν κωνήω;... Η ζωή μου είχε καταντήσει σωστό μαρτύριο. Έπί τέλους! Θα ήναμάσω λίγο από τις γκρινιές της...

ΜΑΡΙΝΑ. — Και πώς δεν ήρθε νά μου ειπεί έμένα τίποτα;... Είμαστε τόσο φίλες!... Θα μπορούσα...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Δεν πρέπει ν' άνακατεύεται κανείς σέ ξένες ύποθέσεις...

ΜΑΡΙΝΑ. — Εσύ νά μου κάνης τή χάρη νά σωπάσης!... Λές όλο άνοησίες!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Άγαπητή μου κυρία, η Άννέττα είχε γίνει πιά άνυπόφορη... Σεις είσατε υπόδειγμα συζύγου... Έκείνη όμως!... Άχ!

Έκείνη!... Τι τραγωδία!... Τι γκρίνια!... Ποτέ δεν έμεινε ευχαριστημένη. Της ήμουν άνταπαθητικός, άσχημος, ένοχλητικός... Μου έλεγε ότι κάνω γλυκά μάτια στις μοδιστρούλες, ότι δεν βλέπω τήν ώρα νά φάω γιά νά πάω νά παίξω ντόμινο με τούς φίλους μου, ότι τήν πειράζω στά νεύρα... Κι' εγώ δεν ξέρω τί άλλο! Μ' έδηλητηριάζε κάθε στιγμή. Έπί τέλους, ένα βράδυ έχασα τήν ύπομονή μου, έσήρωσα τó χέρι μου...

ΜΑΡΙΝΑ, (με φρίκη). — Τι δείξατε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — ... Κι' έδωσα μιá στά μούτρα μου!... Η κυρία άρχισε νά γελάη!... Της φάνηκε πολύ κωμικό αυτό!... Καταλαβαίνετε πόσο ήμουν άξιοίλητος...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Κατ' άπόνο... Καταλαβαίνω...

ΜΑΡΙΝΑ. — Γιά κάνε μου τή χάρη!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Ήσουν ένας δυστυχισμένος, κυρία μου. Ένα θύμα... Αν τήν συναντησω στό δρόμο...

ΜΑΡΙΝΑ, (ταραγμένη). — Μήν κάνετε έτσι... Μπορεί όμως νά έχετε δίχρη... Θα έπρεπε ώστόσο ν' άκούση κανείς καί τήν Άννέττα... (Χτυπά τó κουδοδι τής εξώπορτας). — Ποός είναι άραγε;...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (τρέμοντας από τόν θυμό του). — Αν είναι εκείνη, μίη τής ληθε πώς είμαι εδώ. Δεν θέλω νά τήν ιδώ... Βρήτε μιá πρόφασιν...

ΜΑΡΙΝΑ. — Έλάτε, κύριε Στέφανε... Κάμτε λιγη ύπομονή...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Ύπομονή; Φτάνει πιά... Δεν άντέχω... (Με άπελπισμένο ύφος). Πού νά κρυφτώ; Πού νά κρυφτώ;...

ΜΑΡΙΝΑ. — Έκει, στήν κουζίνα!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Θα έτοιμάσω καί τó φαί... (Βγαίνει).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Σου κάνω κ' εγώ συντροφιά... Δεν μ' άρέσουν η στριγγλές!...

ΜΑΡΙΝΑ. — Περιεχλή!... (Πηγαίνει, άνοίγει καί ξαναγυρίζει με τήν Άννέττα). Άννέττα μου! Καλή μου φίλη!...

ΑΝΝΕΤΤΑ, (τὴν άγκυλιάζει). — Αν ήξερες πόσο είμαι δυστυχημένη!

ΜΑΡΙΝΑ. — Θάρρος, Άννέττα!...

ΑΝΝΕΤΤΑ. — Τά μάθατε, λοιπόν; Ηρθε καί σάς τά ειπε. Ξ; Μήν τόν πιστεύετε! Μήν τόν πιστεύετε!... Έγώ είμαι τó θύμα! Τό άθώο θύμα! (Κλαίει).

ΜΑΡΙΝΑ. — Κάθησε νά ξεκουραστής...

ΑΝΝΕΤΤΑ. — Πεθαίνω από τήν κόραση... Έγυρίζω ως τώρα σάν τρελλή... Από τó πρωί...

ΜΑΡΙΝΑ. — Όχι από τις εφτά, όπως έγραφε;

ΑΝΝΕΤΤΑ. — Ά, ναι! Από τις εφτά... Πάω νά χάσω τó μυα-

λό μου. Δεν ξέρω πειά που να πάω... Δεν έχω κανέναν!... 'Ηρθα σ' εσάς εδώ... 'Ηρθα να φάω μαζί σου...

ΜΑΡΙΝΑ, (στενοχωρημένη).—Μά...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Μην πειράζεσαι... Ήφερα κι' εγώ κάτι μαζί μου ('Αφίγει ένα πακέτο επάνω στο τραπέζι). Πές μου, τόν είδες;

ΜΑΡΙΝΑ.—'Ο καϊμένος... Είνε αξιολύτητος...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Αυτό τό κτήνος;... Μά δεν βλέπετε λοιπόν πόσο μ'έκανε δυστυχισμένη; 'Η ζωή μου ήταν σωστό μαρτύριο. Τό τέρας!... Νουμάς πώς ζούσα μέσα σ'εμιά κόλαση!...

ΜΑΡΙΝΑ.—Μη λές τέτοια λόγια, 'Αννέττα...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—'Ηταν ένας εγωιστής! Νά, τί ήταν!... 'Όλοι οι άνδρες είνε εγωισταί... Μάς θέλουν πάντα γλυκομίλητες, τρυφερές, υπάκουες... Πώς είνε δυνατόν! Νουμάς πώς έχουν δίκιο. Μαρίνα;

ΜΑΡΙΝΑ, (ἀμφίβολα).—Ξέρω κι' εγώ!... 'Ισως...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—'Οχι! Είνε αδύνατον! 'Η ζήλεια του ήταν άνωπο φροση... Σ'ε ζήλευει εσένα ό άντρας σου;

ΜΑΡΙΝΑ.—'Οχι...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Τι ετυχημένη που είσαι!... 'Ο δικός μου μ'έβα σάνιζε, πολλές φορές μάλιστα έσπρωχνε τό χέρι του...

ΜΑΡΙΝΑ.—... Κι' έδινε μιά στά μούτρα του.

ΑΝΝΕΤΤΑ, (έκπληκτη).—Πώς τό ξέρεσαι;...

ΜΑΡΙΝΑ.—'Ελα, 'Αννέττα, ήσυχασε...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Νά ήσυχάσω!... Ξέρω τί θα κάνω... Ξέρω πώς θα δώσω ένα τέλος σ' αυτή τή μαρτυρική ζωή μου... Θα σκοταθώ. Μαρίνα!...

ΜΑΡΙΝΑ.—Τι παιδί που είσαι!... Κι' οι δύο σας κάνετε ένα μικρά παιδιά... 'Αν ήθελες να φανής κι' έόν λίγο καλή, να άναγορίσεις μερικά σφάλματά σου...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Ποτέ! Δεν θέλω να τόν ξαναϊδούν τα μάτια μου!

ΜΑΡΙΝΑ.—'Εμείς ή γυναίκες ώστόσο πρέπει να παραδύλομε καμιά φορά...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Μ' αυτός δεν είνε άνθρωπος!... Δεν μπορώ να ζήσω μαζί του πειά... Προτιμώ να μένω για πάντα μαζί σου. 'Εχεις ανάγκη από ύπνότερα; Πάρε με έμένα. Δεν τρώω πολύ. Ξέρεις... Θα σ'ε βοηθάω να στρώνης τό τραπέζι... Θα ιδής... Τι ώμορφα που θα είνε! 'Όπως τώρα που είμαστε τρείς...

ΜΑΡΙΝΑ, (δειλά).—'Αν είμαστε περισσότεροι;

ΑΝΝΕΤΤΑ.—'Εχεις κανένα καλεσμένο; 'Ακόμα καλύτερα! Θα ξεσκάσω λιγάκι. Είνε νέος;

ΜΑΡΙΝΑ.—Ναί.

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Συμπληθρικός;

ΜΑΡΙΝΑ.—Πολύ.

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Τι συμπάσι!

ΜΑΡΙΝΑ.—Θέλεις να σού τόν συστήσω;

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Είνε εδώ;

ΜΑΡΙΝΑ.—Ναί, Στάσος να τόν φωνάξω... (Φωνάζει δειλά). Κύριε Στέφανε...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—'Εκείνος εδώ!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (προβάλλει τό κεφάλι του άπο την πόρτα της κουζίνας).—Κνρία μου;... (Μόλις βλέπει την 'Αννέττα). 'Εκείνη εδώ;...

ΜΑΡΙΝΑ.—Μά σταθήτε λοιπόν. Μην κάνετε σάν παιδιά...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΝΕΤΤΑ.—Ποτέ!... Ποτέ!...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Τέρας! (Τρέχει και κρύβεται στην κρεββατοκαμαρα της Μαρίνας).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (στρίγγλι! (Μπαίνει πάλι στην κουζίνα)).

ΠΕΡΙΚΑΗΣ, (έρχεται από την κουζίνα).—'Ελυσσαν τα μακαρόνια...

ΜΑΡΙΝΑ.—Περικλή! Είνε εδώ κι' ή γυναίκα του!

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—Τό ξέρω... Τά βλέπετε;... 'Εκεί καταλήγουν ή γκρίνιες...

ΜΑΡΙΝΑ.—Τό σφάλμα είνε δικό του...

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—'Ισως και τόν δύο... Κι' οι δύο φταίνε... 'Όταν πέσει ή γκρίνια στο σπίτι, από παράδεισος γίνεται κόλαση!...

ΜΑΡΙΝΑ, (συλλογισμένη).—'Εχεις δίκιο...

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—'Ελα τώρα λοιπόν να φάμε κι' άς έλπισω πώς δεν θα τούς μοιάξουμε...

ΜΑΡΙΝΑ.—Κι' εκείνοι;... 'Ο Στέφανος κι' ή 'Αννέττα;

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—'Αλήθεια... Τους Ξέχασα.

ΜΑΡΙΝΑ.—Δεν θέλουν να συμπρωιωθούν...

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—'Α! Μά εδώ μέσα, εγώ είμαι ό κύριος! 'Αγχαλίασέ με σφιχτά!...

ΜΑΡΙΝΑ.—'Εγώ;

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—Ναί, άπως διαν μ' αγαπούδες.

ΜΑΡΙΝΑ.—Μά... σ' αγαπώ πάντα. (Τόν άγκαλιάζει).

ΠΕΡΙΚΑΗΣ, (φωνάζει).—Στέφανε!... Κνρία 'Αννέττα!... (Βγαίνουν κι' οι δύο στο κατώφλι της πόρτας). Γενική διαταγή. 'Αγχαλιώθητε κι' εσείς!... ('Ο Στέφανος προσποιείται ότι δεν θέλει). Γρήγορα γιατί θα σάς άφήσω ησυχούς!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (προχωρώντας).—Σ' άκούω γιατί έχω πεθάνει τής πεινας... 'Οχι για τίποτε άλλο. Μη νομίζεις πώς ύποχωρώ. 'Εγώ έχω χαρακτήρα.

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Κι' εγώ τό κάνω γιατί πεινάω. 'Υπακούω στο στομάχι μου κι' όχι στην καρδιά μου. ('Αγχαλιάζονται και φιλιώνται).

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—Κι' ύστερα λένε πώς ή πείνα είναι κακός σύμβουλος... Μαρίνα, αγαπή μου, γρήγορα, τό φαί...

ΜΑΡΙΝΑ, (που λάμπει από τή χαρά της, τρέχει πρὸς τήν κουζίνα).—'Αμείωσ, χρυσό μου! ('Ο Περικλής, ή 'Αννέττα κι' ό Στέφανος που έμειναν μόνοι γελούν κρυφά με τήν καρδιά τους. 'Ο Περικλής τούς σφιγγει τό χέρι).

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—Είσατε πρώτης τάξεως θεατήροι! Εύχαριστώ πολύ, φίλοι μου. Είμαι τώρα βέβαιος ότι, για τρείς μήνες τουλάχιστο, ή Μαρίνα θα είνε... ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—... Καλή σάν τήν 'Αννέττα.

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—Κι' έπιθυμητή δίτος... ΜΑΡΙΝΑ, (μπαίνοντας με μιά πιπέτα).—... μακαρόνια!...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΔΙΔΟΓΟΣ

(Του ΜΠΙΓΓΙΕΡΝΣΕΡΝ ΜΠΙΓΓΟΡΝΣΟΝ)

- Μέσ' στο δάσος όπου πήγα—άκούς πατέρα;—
- άδεια βήχκα τή φωλιά τήν περσινή και καμιά, πουλιού, δεν άκουσα φωνή.
- Τό πουλί, που μάς τραγουδάγε, παιδί μου, πέρα πέταξε άπ' τής θάλασσας τό κνμα— και, ποιός ξέρει μήπως βήχκε εκεί τό κνμμα.
- Που να πήγε; γιατί πέταξε, πατέρα;
- Πάει, ξεστοτέρο ζητώντας φως κι' άέρα.
- Μά, πατέρα, νάναι τάχα αυτό σωστό να πηγαίνει μοναχό του, τό τρελλά, τή στιγμή που έμεις καθόμαστε εδώ πάντα;
- Νέους ήμνος ό 'Αποίλης τού ζητάει
- Νά τούς εβρη σ' άλλους κόποιους τώρα πάει σάν γυρίσει θα τό άκούσουμε Ξανά.
- Μ' αν πεθάνει μέσ' στής θάλασσας τό σάλο,
- Δεν πειράζει, γιατί πίσω του έρχεται άλλο.

ΑΦΙΕΡΩΣΙ

(Του SHELLEY)

'Όταν σπαίρνουν ή γλυκείες, αγαπητές φωνές, ή μουσική τους άντηχεί στή μνήμη... 'Η μωροδίες τών μενεξέδων τών γλυκών διαν σιγαπείνουν ζούνε μέσα στήν άίσθησι άκόμα κι' άνασταίνουν. Πλήθος ροδόφυλλα, νεκρό τό ρόδο σάν θα κλίνη κά στών αγαπημένω μας σκορπίσους τήν κλίνη. 'Ετσι πάνω στις σκέψεις σου, σάν φέχω φύγει πειά ό ίδιος θάρθη ό 'Ερωτας να κοιμηθ'ε λαφριά.

LES PETITES FÉES

(Του ZAN ΜΩΡΕΑΣ)

Μέ τα μακρὰ σας τα μαλλιά, μικρές μου νεραϊδίτσες με νουνορίσατε γλυκά, τόν ήπνο να μή χάσω, Μέ τα μακρὰ σας τα μαλλιά, μικρές μου νεραϊδίτσες, στο μαγεμένο δάσο.

Στό δάσο με τα ίερά, σάν σε ναό, Ξεφτέρια, Μοίρες καλές, καλόγνωμες, μ' ήφατε κοιμιστό και κοιμιστό μου δώσατε άπ' τ' άγια σας τα χέρια τό σήπτρο να βασίτω.

Κι' αν ξέρω τώρα, τα χρυσά τό σήπτρο, τα τραγουδία τού δάσου,—πλάνη, μάγευμα, πώς είνε, όμως πάλι άς ήταν πλάνη, μάγευμα, κλαίω σάν μικρό παιδάκι που ό ήπνος μου δεν βάσταξε στού δάσου τήν άγκάλη... —Κι' άχ! να κοιμόμουν πάλι.

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(2255 π. Χ.)

I

'Αμα που προβάλλει ό ήλιος τρέχω, πάω στη δουλειά κι' άμα βασιλεύει ό ήλιος: κλαιπνύχτα σας, παιδιά. Σάν διφάσω, άπ' τό πηγάδι πίνω κροστάλλο νερό, σκάθω στέγνω και χορταίνω άπ' τόν ιδιό μου άγόρδ. 'Αμα που προβάλλει ό ήλιος τρέχω πάω στη δουλειά... —Γιά τή ξήση μας τί παίρνεις τόσοσ κόπο βασιληά;...

II

Κόψε τ' άνθη τού καιρού που δεν πέρασαν άκόμα πριν σκορπίσαμε στο χδωσ κόψε τ' άνθη τού καιρού. Τή καλιά προτού ν' άκούσης τού πουλιού τού θλιβερού, που τό λένε Τικουέι και που κλαιόντας μάς λέει: πάνε τ' άνθη τού καιρού!... Μετάφρ. ΑΙΓ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'Ι'ΝΕ

Κάθε μου άγάτη άρνήθηκα, κάθε μου πίστι έχασα, γκερίμα διαν τούς βομους που άλλους ελα στήσι και τό Θεό που μ' έπλασε κι' αυτον άκόμα Ξέχασα Γιατί, άλλοιμονο! τρελλά εσένα έχω αγαπήσει...

